

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **L. H. P.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Gelbičem, advokátem se sídlem Jugoslávská 11, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2005, čj. OAM-3110/VL-10-05-2004, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 Az 2/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2005, č. j. 30 Az 2/2005 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho dezerte z armády a snaha o legalizaci pobytu na území

České republiky. Podle žalovaného nebyl opuštěním vojenské služby z důvodu, že je namáhavá, u žalobce naplněn žádný z důvodů pro udělení azylu; navíc ve Vietnamu existuje možnost zproštění vojenské služby. Přístup státních orgánů k žalobci po jeho dezerci svědčí podle žalovaného o tom, že vůči jeho osobě nechtěly využít možností potrestání podle platných vojenských předpisů. Pokud jde o názor žalobce, že byl k výkonu vojenské služby povolán neoprávněně, měl podle žalovaného na tuto skutečnost neprodleně po obdržení povolávacího rozkazu upozornit příslušné státní úřady. K legalizaci pobytu na území České republiky žalovaný doporučil žalobci využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu uvedl, že navrátnější se žadatelé o azyl nejsou ve Vietnamu stíháni za opuštění vlasti a ani v souvislosti s dezercí z armády žalobci nehrozí nebezpečí, jež by zakládalo existenci překážky vycestování.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2005, č. j. 30 Az 2/2005 - 28, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že v případě žalobce nebyl zjištěn žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil opuštění vlasti z některého z důvodů uvedených v tomto ustanovení a svou žádost odůvodňoval obavou z postihu za dezerci. Obava ze stíhání pro trestný čin podle soudu nekvalifikuje žadatele o azyl jako uprchlíka, jestliže případný trest odpovídá tomu, co stanoví právní řád země původu, pokud se současně nejedná o trest nepřiměřený z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické názory žalobce. Proto žalovaný podle soudu postupoval správně, když žalobci neudělil azyl, neboť nebyl naplněn žádný zákonem o azylu předpokládaný důvod pro udělení azylu. Soud dále shledal zákonným také rozhodnutí o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný podle soudu postupoval v souladu se zákonem, když u žalobce neshledal existenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť neúspěšní vietnamští žadatelé o azyl nejsou po návratu do země původu perzekvováni ani diskriminováni. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., s tím, že nebyly vzaty v úvahu všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch. Nezohledněnou skutečností mělo být členství stěžovatele v protestantské církvi, jež je údajně ve Vietnamu předmětem pronásledování, stejně jako ostatní křesťanské církve. Stěžovatel obecně odkázal na zprávy Amnesty International a ke kasační stížnosti přiložil vietnamsky psané prohlášení, jež mělo doložit jeho členství v protestantské církvi. Stěžovatel dále namítl, že vietnamská vláda sleduje žadatele o politický azyl a tyto osoby jsou pod stálým policejním dohledem a jejich činnost je průběžně sledována. Mají možnost uplatnění pouze v soukromém sektoru a musejí počítat se šikanou ze strany státních orgánů. Stěžovatel je přesvědčen o naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu i o existenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2005, č. j. 30 Az 2/2005 - 28, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti namítl nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. K námitce ohledně náboženského vyznání stěžovatele žalovaný uvedl, že stěžovatel v žádosti o udělení azylu i v pohovoru uvedl, že je bez vyznání. Žalovaný uvedl, že žalobce v souvislosti s faktem, že si pro účely legalizace pobytu v České republice

podal žádost o udělení azylu, žádné obavy podřaditelné pod § 12 zákona o azylu nevyjádřil. Žalovaný navrhl odmítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

K námitce stěžovatele, že v řízení nebylo zohledněno jeho náboženské vyznání, je zapotřebí poukázat na to, že v průběhu celého řízení o udělení azylu stěžovatel opakovaně uvedl, že je bez náboženského vyznání. V žádosti o udělení azylu ze dne 25. 10. 2004 i v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 1. 11. 2004 na výslovné dotazy týkající se náboženského vyznání sdělil, že je ateistou. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o jeho pravoslavném vyznání se proto zdejšímu soudu jeví účelovým a krajský soud postupoval správně, pokud rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu žalobci shledal zákonu odpovídajícím. Žalovaný hodnotil žádost žalobce o udělení azylu a všechna tvrzení uvedená žalobcem v průběhu řízení o udělení azylu z hlediska důvodů pro udělení azylu taxativně vymezených v § 12 zákona o azylu, nemohl se přitom však již zabývat skutečnostmi jinými, stěžovatelem v řízení o udělení azylu nesdělenými. Pokud jde o návrh stěžovatele na provedení důkazu listinou přiloženou ke kasační stížnosti, jíž je vietnamsky psaná listina, jež měla doložit tvrzené pravoslavné vyznání žalobce, Nejvyšší správní soud důkaz touto listinou s ohledem na výše uvedenou účelovost tvrzení žalobce neprovedl.

Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti týkající se jeho obavy z pronásledování v zemi původu z důvodu podání žádosti o udělení azylu v České republice pak Nejvyšší správní soud shledal rovněž účelovým. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný ani krajský soud nepochybily ani ohledně rozhodnutí o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, neboť provedly přesvědčivý rozbor toho, zda žalobci po návratu do země původu hrozí nebezpečí z důvodu, že podal v zahraničí žádost o udělení azylu, a dospěly k závěru, že tvrzené nebezpečí žalobci po návratu do země původu nehrozí a že tedy u něj nejsou dány překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. nejsou dány a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení

senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

